

Alte înfruntări la Brașov

Nu este clar dacă violența bandelor de infractori din Brașov a fost stimulată de conflictul din teatru, sau viceversa. Oricum, e limpede că atmosfera din oraș nu predispune la analize pașnice și la o examinare rațională a argumentelor. E straniu să auzi că niște consilieri, atât de grăbiți să scape de directorul teatrului încât nu mai au timp să respecte legea, fac mare caz de faptul că acesta din urmă nu și-a adus cartea de muncă. Unii îi reproșează directorului-regizor că nu a montat el, ci a chemat colaboratori. Trebuie să fii consilier municipal sau funcționar responsabil cu cultura ca să nu-ți dai seama că argumentul e la fel de bun și invers: dacă el ar fi montat mai mult, i s-ar fi spus că se comportă ca pe moșia lui, că de ce nu îi cheamă și pe alții pentru ca membrii colectivului să poată evolua armonios... Cât despre plângerile actrițelor fără loc în distribuții, experiența ne învață că nu prin petiții pentru schimbarea directorilor se obține succesul. În ceea ce privește abundența prietenilor evrei, nu știm cui să atribuim paternitatea ideii: "racheților" sau "valutiștilor"?

Dacă ar fi să mai adăugăm o opinie – nu o concluzie – la cele deja formulate, ea ar porni de la cronicile publicate în revista noastră la spectacolele brașovene: când bune, când cu obiecții, ele înregistrează evoluția profesionistă a colectivului, ambițiile culturale ale strategiei, deschiderea spre stiluri și expresii diferite. Se poate discuta despre valoarea unui spectacol sau a altuia, dar teatrul din Brașov naviga prin apele stătute ale dorinței de reformă în absența reformei, fără să-l amenințe catastrofa naufragiului. Acesta este tabloul, văzut de departe și din afară. Probabil că de aproape și dinăuntru s-ar vedea și conflictele, sentimentele și resentimentele care au însoțit directoratul – fără carte de muncă – lui Mircea Cornișteanu.

Dincolo de presupuneri există niște certitudini: sindicalistii-artiști de la Brașov nu renunță la Mircea Cornișteanu de dragul lui Peter Brook; Peter Brook să fii și tot ai ezita să accepți să conduci niște oameni care nu știu să se despartă de un artist, de un coleg de-al lor, într-un mod urban, civilizată. La Brașov, scaunul directorului de teatru va avea, un timp de acum încolo, trei picioare.

Concluzia este iarăși o premoniție: piesa domnului Topolog se va juca în cele din urmă la Teatrul "Sică Alexandrescu" din Brașov.

**Mircea Cornișteanu,
directorul Teatrului
Dramatic „Sică
Alexandrescu” din
Brașov**

“Ce lipsește?

**Obiectivitatea, cunoașterea,
buna-credință”**

În anul 1996, în timp ce mă aflam, ca regizor invitat, la teatrul din Brașov ca să montez spectacolul Tartuffe de Molière, am fost rugat, într-o seară, de către o parte din actorii acestui colectiv să mă prezint la concursul de director ce avea loc chiar a doua zi. Neștiind pe-atunci care sunt relațiile și ce interese locale profunde sunt în joc, am acceptat. Din două motive: unul, pentru că actorii vedeau în mine un fel de salvator al teatrului și al doilea, fiindcă n-am avut niciodată vreo funcție de conducere și m-am gândit că merită să încerc și această experiență. Evident că acum regret. Regret, pentru că a urmat o experiență dintre cele mai neplăcute din viața mea de artist. Am susținut trei concursuri, din trei în trei luni, în funcție de toanele președintelui de comisie (domnul Ion Popescu-Topolog, scriitor local) sau de membrii acestor comisii. Abia în iulie 1997 am fost numit și validat în postul de director al Teatrului Dramatic "Sică Alexandrescu", deși mai bine de un an mă ocupasem, fără salariu, de destinul artistic al acestuia. Am fost prezent permanent la Brașov, am organizat stațiunea, am invitat colaboratori renumiți.

După concurs, timp de doi ani, am continuat activitatea de manageriat artistic, încercând să fac în teatrul din Brașov tot ceea ce am crezut că e mai bine. Am lărgit lista colaboratorilor cu artiști importanți atât în țară, cât și în străinătate. Nume ca Alexandru Tocilescu, Alexandru Colpacci, Horea Popescu, Ion Lucian, Kincses Elemér, Puiu Antemir, Vioara

Bara, Iosif Herțea, Raluca Ianegic nu pot fi trecute cu vederea, iar mărturie pentru meritele lor stau cronicile la aceste spectacole și numărul mare de spectatori prezenți la ele.

Sigur că spectacolele au fost de valoare diferită, n-au fost capodopere, dar câte capodopere apar într-o stagiune în întreaga țară?!

Participările la festivaluri și premii obținute sunt dovezi care nu pot fi puse la îndoială. Două dintre producțiile noastre au fost preluate de TVR și difuzate pe programul 1, numărul reprezentațiilor a crescut de la 94 în 1996 la 250 în 1998. Sala mică a fost revitalizată, numărul spectatorilor crescând de aproximativ patru ori. Încasările s-au mărit în mod fabulos, de la 8 milioane în 1996 la 150 de milioane în 1998; am adus sponsorizări în valoare de 180 de milioane de lei; am reinnoit trupa cu actori tineri – unii, chiar foarte talentați; am jucat autori celebri din dramaturgia clasică și contemporană, atât universală cât și românească: Shakespeare, Molière, Aristofan, Albee, Peter Weiss, Caragiale, D. Solomon.

Toate acestea, însă, sunt astăzi țărte într-un scandal mizer, sunt răstălmăcite și falsificate în rapoarte întocmite de așa-zisa Comisiei pentru Cultură a Consiliului Local, sesizată de un memoriu sindicalist semnat de o mână de actori și muncitori din teatru, nemulțumiți de faptul că am încercat să impun un statut cu adevărat artistic acestei instituții.

În urma unui memoriu ce cuprindea douăsprezece capete de acuzare, dar din care nici unul nu avea de-a face cu vreo revendicare sindicală (exemple: de ce nu am cartea de muncă la teatrul din Brașov?, de ce ocup și postul de director, și pe cel de regizor?, de ce nu vreau să închei contracte colective de muncă?, de ce stabilesc singur repertoriul?), au urmat o serie de comisii de verificare, de explicații, de rapoarte, de timp și nervi irosiți. În cea din urmă, Comisia pentru Cultură a Consiliului Local a elaborat un raport semnat de opt consilieri și funcționari, în frunte cu domnul Ion Popescu-Topolog, extrem de hotărât să ia, în sfârșit, atitudine față de refuzul meu de a-i juca o piesă, ce nu putea fi nici măcar citită, cu toate bunele mele intenții. Și cu toată această lipsă de obiectivitate, de cunoaștere sau de bunăcredință, raportul nu confirma zece dintre cele douăsprezece puncte incriminatorii. Iar cele două puncte "fierbinți" ale memoriului se referă la neaducerea cărții mele de muncă în teatru și la faptul că n-am montat nimic timp de un an și opt luni pe această scenă.

Angajarea cu carte de muncă n-ar fi schimbat cu nimic situația teatrului și nici măcar pe cea a distinsilor colegi nemulțumiți. Iar în ceea ce privește lipsa activității mele regizorale în acest teatru, ea este mai mult decât justificată. Într-o stagiune completă, plină de spectacole semnate de regizori de marcă, am considerat că e mult mai interesant și important pentru teatru să pot aduce aceste personalități, decât să montez eu, numai pentru a-mi justifica salariul. Eu îmi pot onora aceste "restanțe" oricând, pentru că dispun de timpul meu, pe când să reușești să alcătuești un program coerent și de valoare în funcție de traseul artistic al celorlalți, consider că e mult mai greu, mai important și mai necesar.

Cu toate că nemulțumirile nu s-au dovedit a fi adevărate și totul s-ar fi putut opri aici, surpriza a sosit prin acea Hotărâre a Consiliului Local Brașov, nr. 3 465 din 09.08.1999, prin care se aprobă scoaterea la concurs a postului de director al Teatrului "Sică Alexandrescu", la data de 15 octombrie 1999, deși contractul meu expiră la 19 octombrie 1999!!! Motivul demiterii mele: "lipsa de eficiență a activității manageriale"!!! Consider că lucrurile au mers deja mult prea departe ca să îmi mai doresc să rămân director al acestei instituții. Nu am nici un interes material în acest oraș, m-a costat prea mult această funcție și toate avatarurile ei ca să mai pot îndura prostia și răutatea unora aflați în funcții importante.

Scrisoarea deschisă, adresată Consiliului Local și Primăriei Brașovului la începutul lunii septembrie, semnată de paisprezece artiști profesioniști ai teatrului și susținută de o mulțime de personalități culturale din București și din întreaga țară, stă mărturie tuturor lucrurilor afirmate și făcute de mine în cei doi ani de directorat.

Eu mă lupt pentru a fi repus în drepturile mele morale, pentru a-mi păstra imaginea de artist creată în cei 30 de ani de teatru.

Oricum, a fi astăzi directorul unei instituții bugetare de tipul teatrului din Brașov înseamnă a fi un administrator al nimicului.

Ion Popescu-Topolog, consilier local, Președintele Comisiei de Cultură:

"Trei capete de acuzare"

Adevăratele acuze ce i se aduc domnului Cornișteanu sunt de ordin economic și profesional, cu toate că dân-

Adrian Rătoși și Viorica Geantă-Chelbea în *Tartuffe* de Molière (regia: Mircea Cornișteanu)

sul se chinuie să demonstreze altceva. Mai precis, trei sunt capetele de acuzare:

1. Domnul Cornișteanu nu a respectat condițiile de concurs și anume de a veni cu cartea de muncă la Teatrul Dramatic din Brașov, motiv pentru care el nu are un contract de muncă legal. Are doar un contract-cadru, încheiat cu Primăria. Din păcate, nu s-a sesizat mai devreme acest lucru, ci doar în momentul apariției celui memoriu semnat de actorii din Sindicatul liber.

2. Timp de aproape doi ani, ca director – fără contract –, dar și ca regizor, domnul Cornișteanu nu a montat nimic. Abia acum, înghesuit de situația neplăcută prin care trece, a montat *Cui i-e frică de Virginia Woolf?* unde, pentru o așa-zisă muzică și niște schițe de costume, și-a "tras" suma de 8 milioane din bugetul alocat teatrului.

3. Deși el nu a montat nimic în această perioadă, a adus mai bine de opt regizori din București sau de prin lume, pe care i-a plătit regește pentru niște montări la care nu se prea-nghesuie nimeni. Nu se poate ca tu, regizor angajat, să nu ai timp să montezi nimic, fiindcă ai de onorat contracte în diverse alte orașe (Constanța, Târgu-Mureș, București), dar să-l aduci pe Alexandru Colpacci tocmai de la Paris să realizeze două spectacole

slabe pentru 3 500 \$ fiecare.

În consecință, în urma analizei situației teatrului din Brașov și a raportului de activitate întocmit de Comisia pentru Cultură a Consiliului Local, s-a hotărât scoaterea la concurs a postului de director, nemaiputând fi prelungit un contract care de fapt nu există.

Eu personal nu am nimic cu domnul Cornișteanu, deși dânsul s-a folosit de acel șantaj ordinar (cum că eu îl urăsc pentru că n-a vrut să-mi joace o piesă, pe care el mi-o ceruse s-o citească), încercând să demonstreze că atitudinea mea ca președinte al Comisiei de Cultură nu este decât o răzbunare personală. Dar, din păcate sau din fericire, lucrurile sunt foarte evidente: încolțit de această stare de fapt, Cornișteanu a mobilizat forțe uriașe, îndeosebi de la București, grupuri de presiune, pentru a-și menține statutul, funcția și, mai ales, pentru a-și consolida situația materială și financiară, aici, în Brașov.

Pe scurt, domnul Mircea Cornișteanu s-a comportat despot și amenințător, nu cum ne-am fi dorit

noi, să ducă o activitate sistematică, organizată și corectă. Ar fi putut să continue o veche tradiție a teatrului, să creeze o școală de teatru în spiritul marelui precursor Sică Alexandrescu.

Ioan Ghișe, primar

“Știu care e nodul problemei”

Problema Teatrului Dramatic nu e a mea. Nu eu l-am angajat pe domnul Cornișteanu ca director și nu eu vreau să-l dau jos. De altfel, nici n-aș putea s-o fac. Ca simplu observator, pot să spun că îi apreciez activitatea profesională și managerială, iar parametrii cifrici demonstrează următorul lucru: s-a mărit numărul reprezentațiilor, a crescut numărul spectatorilor, s-a îmbunătățit calitatea spectacolelor. Nodul problemei este însă altul: domnul Topolog, președintele Comisiei pentru Cultură, scriitor local, care are un interes personal prin încercarea de a-și impune un text în repertoriul teatrului, i-a creat o atmosferă nu tocmai

favorabilă domnului Mircea Cornișteanu, aprobând niște rapoarte de evaluare a activității acestuia, întocmite pe baza unor date eronate, a unor acuze ce nu pot fi dovedite și a unor minciuni. Nu cred că acest scandal are o tentă politică, ci urmărește doar interesele meschine ale unor consilieri. Personal, nu pot și nu am cum să mă amestec, și nici nu pot să soluționez în vreun fel problema. Îmi păstrez însă dreptul de a avea o părere deosebită despre Mircea Cornișteanu.

Dana Trifan, fostă actriță a Teatrului “Sică Alexandrescu”

“Ce să fac ca să vă fiu pe plac?”

De ce am plecat din Brașov? Motivul e simplu: ca orice actor care crede că are ceva de spus pe scenă, dar nu i se dă ocazia, am plecat pentru că doresc să-mi fac meseria. Am plecat sperând că mi se va oferi ocazia (fie ea și unică) de a arăta dacă pot sau nu să fac față acestei profesii. Actorii care acum sunt considerați valoroși au avut, cu siguranță, măcar o șansă. Din păcate, la teatrul din Brașov, propriul meu director m-a catalogat ca fiind o actriță mediocră, având părerea că nu pot “duce” un rol principal și nesfiindu-se să mă “învețe” că, atunci când un regizor oscilează între a distribui o actriță sau alta, directorul o recomandă pe cea care-i este mai aproape de suflet.

În ceea ce privește conflictul din teatru, părerea mea este că acesta a fost generat chiar de domnul Cornișteanu, care, în calitate de manager, a început să facă “curat” în teatru după propriile sale legi, dar nu de puține ori uitând de legile bunului-simț.

Iată cum s-a ajuns ca unii actori să joace până nu mai pot (și la propriu, și la figurat), iar alții numai să-și ia de pomană banii. Timp de trei stagii am jucat în trei spectacole, așa că nu mă mir dacă nu mai am exercițiul necesar pentru a ajunge la performanță. Mi se spunea că nu mă vor regizorii, iar dânsul, în calitate de director, nu avea ce să facă mai mult decât să-mi prelungească, eventual, contractul din lună în lună.

Domnilor regizori, ce să fac ca să vă fiu pe plac? Pentru că, de când e director domnul Cornișteanu, dintre cei tineri tuturor vă place aceeași actriță, iar dintre cei mai în vârstă, aceiași actor...

Probabil că ceilalți suntem artiști de “mâna a șaptea”, “cârcotași” sau “mediocri” – după cum ne-ați catalo-

Scenă din Marat/Sade de Peter Weiss (regia: Kincses Elemér)

foto: Ilberiu Popa

gat.

Domnule Cornișteanu, chiar dacă nu iubiți actorii, ar trebui măcar să-i respectați, indiferent de vârsta pe care o au, pentru că oricum "valoarea nu așteaptă numărul anilor". Ați spus cândva că sunteți scârbit de ceea ce se întâmplă în teatrul din Brașov. Că niște actori necunoscuți au îndrăznit să gândească și să vorbească. Vă înțeleg, pentru că și eu am aceeași senzație de dezgust. Dar dacă ți-e scârbă de ceva, firesc este să pleci, să te retragi, așa cum fac eu acum, și nu pricep de ce dumneavoastră țineți cu tot dinadinsul să rămâneți într-un teatru în care a început să-ți fie scârbă până și de niște actori "recunoscuți" în Brașov. Cu siguranță că înțelegeți ce vreau să spun, domnule Cornișteanu... Sau poate că nu???

Și, ca să nu mai fiți supărat pe mine, vă urmez sfatul și plec în lume, pentru a-mi căuta fericirea în altă parte. Vă doresc să fiți un bun director în continuare sau, dacă la Brașov nu se mai poate, nu vă lăsați... mai încercați și în altă parte, toată țara are nevoie de buni manageri. Succes!

Virginia Itta Marcu, actriță

"Datorită lui Mircea Cornișteanu teatrul a fost viu"

Scoaterea postului de director al teatrului din Brașov la concurs este o mare nedreptate făcută domnului Mircea Cornișteanu și, în același timp, o ilegalitate. Atâta timp cât acest post nu e vacant, nu poate fi scos la concurs. Reacția noastră, a actorilor cu adevărat profesioniști din teatru, a fost promptă, dar, din păcate, fără răspuns. Memoriul înaintat primăriei și consilierilor locali nu a avut nici un efect. Cuvântul nostru, al majorității, care am trăit o viață în acest teatru, al celor care am cunoscut și binele, și răul aici, n-a avut nici o greutate. A fost preferată calea josnică și murdară de denigrare a unei personalități artistice de către o mână de oameni.

Ceea ce ar trebui să atârne în balanță, însă, este imaginea unui teatru viu, a unui teatru readus în atenția criticii de specialitate, a unui teatru aflat în plină ascensiune. Și toate acestea i se datorează domnului Mircea Cornișteanu, care a preluat prin concurs scaunul directorial într-o perioadă economică foarte grea pentru teatru. Dar, în aceste condiții, când problema nu se pune să construiești, ci să supraviețuiești, Mircea Cornișteanu a știut să impună trupeii un statut artistic valoros, să dea viață

unor proiecte importante pentru noi. Evident că nu există director care să mulțumească pe toată lumea. Toți suntem supuși greșelii, dar nu asta trebuie să conteze, ci faptul că teatrul din Brașov de mult nu a mai fost în centrul atenției, prin producțiile sale de valoare, ca acum.

Marius Cisar, actor, lider de sindicat

"Prejudicii morale și profesionale"

În breasla noastră, adeseori avem neplăcuta surpriză să întâlnim valori artistice nedublate de valori umane pe măsură. În cele mai multe cazuri, asemenea persoane care ajung în funcții de conducere dăunează colectivului, dezbinându-l prin strategii care privesc nu politica repertorială a teatrului, ci consolidarea "scaunului" destul de generos aici, la Brașov. Momeala prinde ușor într-un asemenea mediu, iar cei favorizați adoptă imediat un aer superior și sfidător la adresa celor puțin răsplățiți în cifre. E ușor să cazi în dizgrație și e normal să te temi pentru profesia ta în fața unor contracte de muncă de două, trei sau șase luni. Oare așa înțelege domnul Cornișteanu reforma în teatru, sau doar se ascunde în spatele ei, asemenea unor politicieni?

Ce climat poate provoca o asemenea atitudine într-o trupă?

Oare a avut dreptate domnul Cornișteanu când a îndepărtat din teatru o actriță care nu-l agreea, în condițiile în care gestul dumnealui costă astăzi teatrul suma de 20 de milioane de lei, și încă se mai încăpățânează să n-o reangajeze? Nu cred! Pentru că martora la proces din partea teatrului, șefa serviciului Personal, și-a permis să aibă o părere pozitivă despre colega noastră, postul acesteia a fost restructurat. Din motive necunoscute, cam în aceeași perioadă a fost restructurat și postul de jurist. Unei tinere actrițe nu i s-a mai prelungit contractul de muncă, la jumătatea stagiunii, aceasta neputând beneficia nici măcar de ajutor de șomaj. În cazul în care domnul Cornișteanu mai rămâne director, lista "reformei" rămâne deschisă.

Deși ar fi normal ca teatrul să aibă în schemă regizori angajați, timp de două stagiuni a apelat doar la regizori colaboratori, semnându-se contracte costisitoare pentru bugetul sărac al teatrului. Acesta a fost și unul dintre motivele care au dus la suspendarea Festivalului Internațional de Dramaturgie Contemporană. Singura montare a domnului

Cornișteanu, ca regizor angajat al acestui teatru, s-a produs la sfârșitul stagiunii trecute, asta după ce a fost salarizat timp de doi ani în această calitate. De altfel, nici n-ar fi avut cum și când să monteze aici, el având de onorat contracte în alte teatre, pentru sume incomparabil mai mari decât modestul salariu de regizor angajat.

Sunt actor de cinci ani la Brașov, timp în care am jucat, în șaptesprezece spectacole, roluri mai mult sau mai puțin solicitante. În perioada directoratului lui Mircea Cornișteanu m-am întâlnit cu unul dintre cele mai importante roluri ale începutului carierei mele, sub bagheta unui tânăr și foarte talentat regizor.

În urmă cu trei ani, pe când teatrul nu avea director artistic, eram unul dintre cei care susțineau ideea ocupării acestui post cât mai rapid. Ar fi nedrept să omit meritele care aparțin domnului Cornișteanu, dar nu pot fi de acord cu mentalitatea unui conducător de trupă care aduce prejudicii morale sau profesionale unor colegi și care acceptă producții de nivel mediocru, dar foarte costisitoare.

Am decis, nu neapărat în calitatea mea de lider sindical, ci de membru al acestei trupe, să adopt această poziție antidirecțională, care nu lezează cu nimic personalitatea artistică a domnului Cornișteanu și să-mi asum conștient riscul libertății de a spune ce gândesc, al cărui cost poate echivala cu pierderea locului de muncă.

Vreau să cred că nu mai există în țara noastră vreun teatru în care actorul să se simtă atât de amenințat pentru simplul motiv că vrea să-și facă meseria.

Ioan Georgescu, actor

"Dușmani în toate direcțiile"

Nu știu ca domnul Cornișteanu să fi făcut și ceva bine în acest teatru. În afara faptului că și-a adus gașca de prieteni evrei să monteze spectacole proaste, dar să-i plătească cu bani grei, în afara faptului că i-a pensionat pe actori sau că onora nu le-a mai prelungit contractele și că a reușit să-și facă dușmani în toate direcțiile, nu cred că se mai vede altceva în urma lui.

Despre ce realizări vorbește? Poate despre faptul că teatrul e mărginit de o parte și de alta de crășme și-n mijloc are un Second hand? Despre faptul că afișele care te-mbie la intrarea în birt sunt mai mari decât cele ale spectacolelor? Sau despre faptul că muncitorii din teatru sunt angajați pentru diverse reparații sau construcții personale?

Toată lumea în teatru trăiește cu spaima lui. Și-a format o gașcă și s-au plătit între ei pentru montări demente la care nu fac decât săli goale.

Mircea Andreescu, actor

“A câștigat o idee mincinoasă”

S-a întâmplat în teatrul nostru, teatrul foarte “ocupat” după 1989 cu problema directoratului, ca niște actori, majoritatea foarte tineri și sindicaliști, să adune o sumă de reproșuri împotriva directorului Mircea Cornișteanu și să le trimită Primăriei din Brașov. Aș

observa că protestatarii, membri ai sindicatului, sunt bine de tot în minoritate. Iar din această toamnă, rândurile lor s-au subțiat și mai mult prin plecarea unora.

Fără să-i mai consulte și pe ceilalți membri ai colectivului nostru și împotriva unor argumente care pledează în favoarea lui Cornișteanu, consilierii locali au hotărât să scoată la concurs postul de director, post ce de fapt nu este vacant.

N-a contat, de pildă, faptul că în repertoriul teatrului există acum Shakespeare, Molière, Marivaux, Caragiale, Albee; n-a contat nici faptul că, fără a avea pretenția că toate

spectacolele sunt de cea mai bună calitate artistică, actorii și teatrul nostru au revenit, după atâția ani de absență, în atenția criticii de specialitate, n-au contat nici progresele făcute în privința numărului de spectacole, încasări sau spectatori, n-a contat nici faptul că actori de toate vârstele – evident, după puterea și talentul lor – au avut de lucru.

Din păcate, a avut câștig de cauză ideea mincinoasă că s-au cheltuit banii pe sumele “mărețe” plătite colaboratorilor sau regizorilor de prestigiu ce au montat în acest teatru. În prezent, aici, personalul artistic e împărțit în mai multe “tabere”: cei care doresc demiterea lui Mircea Cornișteanu; “neutrii”; cei care sunt împotriva demiterii sale.

Eu, unul, sunt de partea craiovenilor. Cine înțelege de ce – bine! Cine nu – să fie sănătos!

Iulia Popescu, actriță

“Nu știu și nu pot să mă pronunț”

Eu am fost angajată la Teatrul “Sică Alexandrescu” din Brașov după absolvirea facultății, prin concurs. Am fost distribuită imediat, am jucat mult, n-am fost nedreptățită cu nimic. Din punct de vedere profesional nu am ce să-i reproșez domnului Mircea Cornișteanu și nici nu pot să fiu de acord cu colegii mei actori sau cu alte persoane care implică funcția sa de director în vendete personale.

Cât despre felul în care administrează teatrul, nu știu și nu pot să mă pronunț, fiindcă nu este de competența mea și nici nu cred că este elocvent pentru elucidarea acestui caz. De fapt, totul este politică și, ca în orice politică, totul e murdar.

Imi pare rău că s-a ajuns aici, dar, în ciuda scandalului provocat, eu am păstrat relațiile de prietenie cu angajații acestui teatru. Faptul că unii dintre colegii mei sunt de altă părere nu afectează cu nimic relațiile noastre profesionale. E trist că se mai poate întâmpla așa ceva astăzi unor artiști.

În loc de concluzie

Sub pretextul neimplicării, al pensionării (!?) sau al echidistanței, actori importanți din trupa teatrului din Brașov au refuzat să-și expună opinia față de această situație de criză legată de persoana directorului Mircea Cornișteanu. Sperăm însă ca mărturiile unora dintre cei implicați, de o parte și de alta, să facă puțină lumină într-o situație confuză, tristă și revoltătoare, care se întâlnește din ce în ce mai des în teatrele din țară.

Anchetă realizată de Corina Stan

Mircea Andreescu în Cui i-e frică de Virginia Woolf? de E. Albee (regia: Mircea Cornișteanu)

foto: Mihai Moriceanu